CU DINAMO BUCUREȘTI ÎN AMERICA DE SUD

CORNEL DINU

ÎNTR-O NOUĂ POSTURĂ:

REPORTER

Aterizăm pe aeroportul din Lima. Deși sîntem extenuați, parcă renaștem atunci cînd glasul unui tranzistor din apropiere ne duce pe stadionul „Nacional", unde echipa locală Universitario înfruntă pe F.C. Köln, echipa lui Overath, Weber, Manglitz și Löhr. Băieții devin curioși și, apoi, pasionați de intonațiile spicherului : momentul culminant survine la pronunțarea cuvîntului „gool", cîntat pe parcursul unei jumătăți de minut. Este de-abia prima repriză și una dintre echipele bune ale Bundesligii este condusă la Lima cu 3—0 ! Transmisia continuă, în timp ce noi, epuizați, așteptăm sfîrșitul operațiunilor vamale, de intrare în capitala uneia din cele mai vechi civilizații : cea a incașilor.

În sfîrșit, ieșim din aeroport — construcție nouă și modernă, inaugurată acum trei ani. Afară este călduț. + 19 grade, iar un tînăr, îmbrăcat în pantaloni gri și haină neagră, cu un ecuson în formă de „S", ne roagă amabil să așteptăm venirea autobuzului hotelului „Savoy" unde vom locui. Timpul de așteptare se lungește mult peste cel academic, așa încît trebuie să suportăm cu stoicism discuțiile amatorilor apăruți ca din pămînt despre „un-doi"-urile dintre **Cubillas** și **Sotil**, despre simțul tactic al lui **Perico Leon** sau despre jocul la mijlocul terenului al căpitanului echipei naționale **Chumpitaz.**

Ne face multă plăcere atunci cînd cițiva recunosc în noi pe ambasadorii fotbalului românesc în Mexic, care, după spusele lor, au lăsat anul trecut o foarte bună impresie.

Of ! gata... Iată-ne în camere. Este ora 12 noaptea, iar la București, începe o nouă zi de muncă. De data aceasta, acomodarea este perfectă și oboseala dă reacții la somn mult mai bune decît obișnuitul carbaxin.

PRIMA ZI ÎN LIMA

Ne trezim la salutul razelor de soare care pătrund ademenitoare în cameră. Aflăm rezultatul meciului Universitario — F.C. Köln, 3—2, iar cițiva iubitori ai fotbalului de la ambasada română, nelipsiți pe parcursul șederii noastre, ne informează că deși, în repriza a doua, oaspeții au asaltat în valuri poarta adversă, peruvienii și-au păstrat mitul invincibilității pe care îl poartă de foarte multă vreme în fața echipelor străine.

Ziarele sînt aceleași, parcă am fi în Mexic sau în Brazilia. Scriu enorm despre fotbal, își prezintă amplu vedetele, dezbrăcîndu-le de taine. **Overath** este prezentat pe trei coloane ale editorialului lui „Ultima Hora", iar epitetele nu mai prididesc în a însoți marea vedetă a „Mundialului", omul care — după spusele autorului articolului — l-a eclipsat pe **Beckenbauer.**

Intrăm în vorbă cu localnicii. Peruvienii au fost loviți necruțător, în anul trecut, și ei nu pot uita ușor că în cutremurul din Nord au murit zeci de mii de persoane, că inundațiile au șters de pe fața pămîntului cîteva sate și că viața lor este amenințată adesea de capriciile naturii, mai mult ca în alte părți ale lumii.

...Vizităm o piață a indienilor, situată afară din Lima. Afirm fără nici o ezitare că Peru este o țară a celor mai mari contraste.

Civilizația secolului XX presupune aici lux, cartiere de basm, buildinguri, limuzine, cluburi și plaje private, dar toate acestea sînt concomitente cu oameni ca din paleolitic, cu cocioabe, murdărie, praf, praf ce vrea parcă să ascundă fățarnic totul.

Spectacolul străzii este uluitor. Se circulă aproape fără nici o regulă, într-un viespar de mașini, multe dintre ele fără aripi, lipsite de culoare, cu o vechime greu de calculat și purtînd cel mai des semnul unor... ciocniri frățești, explicate prin lipsa de spațiu.

...Peruvianul se revoltă atunci cînd reluăm în discuție tema trecutului campionat mondial de fotbal. Jucătorii peruvieni sînt adulați, li se iartă — cred — totul. Nimeni nu poate să creadă că ei au fost eliminați de... Brazilia ! Nu, vinovatul este **Didi,** cel chemat să răspundă, sub paza poliției, în fața Ministerului Învățămîntului — care dirijează activitatea fotbalistică ; de ce s-a certat cu jucătorii, de ce n-a folosit arma secretă, Sotil ?

Aceasta este de multe ori fața nemiloasă a „sportului rege": **Didi,** personalitate sacră a fotbalului „carioca" — singurul care și-a închipuit poate o nebunească izbîndă a peruvienilor — a fost nevoit să părăsească țara, căreia îi oferise multe satisfacții, ca un anonim.

Să fie, oare, drept așa ?

SPECTATOR LA MECIUL BOCA JUNIORS — RIVER PLATA

Astăzi am văzut la T.V. o partidă pe care nu am s-o pot uita ușor : eternul derbi argentinian, **Boca Juniors — River Plata,** trăit cu o mizâ foarte mare : titlul de campion, în ultima etapă a turneului final, la care participă primele patru echipe ale campionatului. Decorul — magnific. 100 000 de spectatori entuziaști pe stadionul **„Monumental",** jucători înfierbîntați pînă la încandescent, stiluri diferite de joc și mulți internaționali de marcă.

La **Boca,** fundaș stînga, principalul acuzat de pe Wembley, **Marzzolin** — mult mai liniștit decît atunci. În centrul liniei de apărare, cel mai bun jucător al anului — **Menendez,** în atac trei jucători ideali pentru combinație și, în același timp, surprinzător de dotați pentru contraatac : **Manzeca, Savoy** și **Rojas.** Stilul de joc : în apărare, un catenaccio perfect, iar în atac, multă viteză pusă în slujba unor combinații simple, dar extrem de periculoase.

La River Plata o altă partitură Joc la ofsaid în apărare, atacuri dezlănțuite, efort enorm, combinații neindicate pe centru, acolo unde adversarul își avea concentrate toate forțele.

Boca Juniors avea nevoie numai de un singur punct, pentru a-și vedea admiratorii în extaz. River Plata, pentru a ocupa locul doi și a obține dreptul de a participa în „Cupa campionilor" Americii de Sud sau „Copa Libertadores", cum i se spune trofeului, avea o singură șansă : victoria. Și și-a jucat-o la maximum : atacanții săi aduceau mingea la repuneri cu o repeziciune uluitoare, lucru destul de rar pe toate terenurile de joc și mai ales în... Argentina.

Meciul începe furtunos. River Plata își aduce, din mijlocul terenului, cît mai mulți jucători spre atac căutînd astfel, prin superioritate numerică, golul... De partea cealaltă, Boca declanșează atacuri surprinzătoare. În min. 8, Manzeca aduce avantajul echipei sale. O acțiune pe partea dreaptă, o centrare înapoi și conducătorul de joc al „echipe negre" reia plasat cu capul. Urmează o cursă de urmărire, rămasă însă fără rezultat practic. Jocul te atrage și fără să vrei participi cu toată ființa, fiind parcă conectat la aceeași sursă de energie cu cei care își joacă rolurile. Ciocnirile, indiferent că se petrec în fața porții, sau în zona — aparent — liniștită din mijlocul terenului, sînt lipsite de menajamente, jucîndu-se după principiul nedrept, „dinte pentru dinte". În teren se pasează frumos, argentinienii dovedindu-se mari maeștri în manevrarea balonului. Spre deosebire de mulți dintre colegii lor de continent, ei joacă mai incisiv și își pun calitățile fizice, excepționale, în slujba servirii momentului respectiv. În ciuda presiunii lui River Plata, Boca își mărește avantajul. O pătrundere pe partea dreaptă, o combinație simplă — în spațiul cam liber al fundașului central stînga — pentru **Manzeca** și acesta șutează necruțător cu rîstul, în colțul lung : 2—0 ! Tribuna este în delir. Steaguri și batiste zboară în aer.

Nu trec nici cinci minute și la o lovitură liberă de la 35 de metri, River Plata recucerește dreptul la speranță : **Pereira** pasează ușor spre **Montero,** iar acesta reia fulgerător cu stîngul, perpendicular pe colțul drept al porții lui **Sanchez,** la semiînălțime.

Repriza a doua este mai agitată, fiecare echipă avînd în anumite momente șansa de partea ei, și se termină cu un sprint prelungit al celor doi combatanți, care dau totul, fără să regrete nimic. Cu 15 minute înainte de final, River Plata egalează. O lovitură liberă pe partea dreaptă. Mingea plutește spre careul mic — ca în zilele bune ale lui Pîrcălab — cinci jucători încearcă să o lovească, mai multe picioare și — de unde ? — mingea se strecoară în gol... În fața porții, Boca Juniors avea nevoie numai de un singur punct, pentru a-și vedea admiratorii în extaz. River Plata, pentru a ocupa locul doi și a obține dreptul de a participa în „Cupa campionilor" Americii de Sud sau „Copa Libertadores", cum i se spune trofeului, avea o singură șansă : victoria. Și și-a jucat-o la maximum : atacanții săi aduceau mingea la repuneri cu o repeziciune uluitoare, lucru destul de rar pe toate terenurile de joc și mai ales în... Argentina.

Meciul începe furtunos. River Plata își aduce, din mijlocul terenului, cît mai mulți jucători spre atac căutînd astfel, prin superioritate numerică, golul... De partea cealaltă, Boca declanșează atacuri surprinzătoare. În min. 8, Manzeca aduce avantajul echipei sale. O acțiune pe partea dreaptă, o centrare înapoi și conducătorul de joc al „echipe negre" reia plasat cu capul. Urmează o cursă de urmărire, rămasă însă fără rezultat practic. Jocul te atrage și fără să vrei participi cu toată ființa, fiind parcă conectat la aceeași sursă de energie cu cei care își joacă rolurile. Ciocnirile, indiferent că se petrec în fața porții, sau în zona — aparent — liniștită din mijlocul terenului, sînt lipsite de menajamente, jucîndu-se după principiul nedrept, „dinte pentru dinte". În teren se pasează frumos, argentinienii dovedindu-se mari maeștri în manevrarea balonului. Spre deosebire de mulți dintre colegii lor de continent, ei joacă mai incisiv și își pun calitățile fizice, excepționale, în slujba servirii momentului respectiv. În ciuda presiunii lui River Plata, Boca își mărește avantajul. O pătrundere pe partea dreaptă, o combinație simplă — în spațiul cam liber al fundașului central stînga — pentru **Manzeca** și acesta șutează necruțător cu rîstul, în colțul lung : 2—0 ! Tribuna este în delir. Steaguri și batiste zboară în aer.

Nu trec nici cinci minute și la o lovitură liberă de la 35 de metri, River Plata recucerește dreptul la speranță : **Pereira** pasează ușor spre **Montero,** iar acesta reia fulgerător cu stîngul, perpendicular pe colțul drept al porții lui **Sanchez,** la semiînălțime.

Repriza a doua este mai agitată, fiecare echipă avînd în anumite momente șansa de partea ei, și se termină cu un sprint prelungit al celor doi combatanți, care dau totul, fără să regrete nimic. Cu 15 minute înainte de final, River Plata egalează. O lovitură liberă pe partea dreaptă. Mingea plutește spre careul mic — ca în zilele bune ale lui Pîrcălab — cinci jucători încearcă să o lovească, mai multe picioare și — de unde ? — mingea se strecoară în gol... În

CÎTEVA CUVINTE DESPRE BENFICA

Acum două zile am văzut noua echipă a lui Benfica. Ziarele, toată lumea mergeau alături de combinata cluburilor Aliansa și Municipal, ad-hoc creată — cu **Sotil, Cubillas, Baylon** și **Perico Leon** în atac — pentru a umbri steaua lui **Eusebio.** Dar nu, profesioniștii de preț ai Lisabonei nu-și vînd ușor pielea. Benfica juca în 12 zile patru meciuri. Terminase 1—1 cu **Palmeiras,** învingea cu 2—1 combinata celor două cluburi din Lima — asta se petrecea vineri 15 ianuarie — juca duminică 17, la Bogota, marți 19, la Caracas, iar joi, o nouă etapă de campionat în Portugalia.

Am discutat cu vechile noastre cunoștințe, **Eusebio, Simoes, Humberto,** singurii rămași din vechea constelație a alb-roșilor. Joacă mereu așa. Nu cred în oboseală, în teorii despre..., deși pe Eusebio îl preocupă banii, bătrînețea, și privește cu substrat spre conducători pipăindu-și mușchii. E normal, timpul a trecut pe nesimțite și golgeterul de la Londra are acum 30 de ani. Dar... și este firească în toată această conjunctură, Benfica se întoarce acasă cu un netto de 50 000 dolari, putînd să onoreze astfel contractele piperate ale vedetelor sale.

Cred că această echipă va veni din nou în elita fotbalului european ca performanțe. Are un portar excepțional, **Enrique,** căruia nu-i lipsește aproape nimic și în plus... driblează mai bine decît Răducanu, în afara careului de 16 m. Și-a salvat de multe ori echipa din situații disperate. Cei doi fundași de margine au calități fizice excepționale, sînt bine făcuți, sînt abili tehnicieni : **Malta** și **Adolfo.** În centrul apărării, temperamentalul **Humberto,** care la București, în 1969, avea numai 19 ani, și experimentatul **Secce.** În apărare, pentru a contracara combinațiile copiilor răsfățați ai Limei, **Sotil** și **Cubillas,** portughezii au jucat la ofsaid și momeala le-a fost luată de multe ori. În mijlocul terenului un mare jucător, **Martin,** 21 de ani, înlocuitorul lui **Coluna,** alături de celebrul **Graça.** Amîndoi s-au completat perfect și au jucat simplu, extrem de simplu. În atac două extreme, **Nene** și **Simoes,** dotați cu mare viteză, retrași, plecînd întotdeauna din mijlocul terenului. În fine, în centrul liniei de atac, simbolul Benficăi : **Eusebio** pe care orice eveniment îl prezintă ca atare. Alături de el un tînăr jucător, **Jorge,** om de gol, dar care mai are mult de urcat pînă în vîrful piramidei.

Echipa joacă simplu. În apărare, alături de mijlocași vin extremele — formîndu-se astfel, două linii de cîte patru jucători — care aleargă enorm în cele 90 de minute. În atac, avansează cu tot mecanismul echipei, trimit rar — și numai în siguranță — pe cei doi fundași în față și speculează la maximum calitățile tehnice ale omului cu mingea. Extremele și vîrfurile de atac cer mingea în spațiile libere și se reîntîlnesc cu toții foarte prompt în careu.

Jocul a fost disputat cu ardoare, portughezii păstrînd totuși o oarecare superioritate, în ciuda combinațiilor și pătrunderilor în dribling ale lui **Cubillas** și **Sotil,** ultimul fiind un fenomen cu mingea la picior.

ÎN AȘTEPTAREA DEBUTULUI

...Gata, zilele de acomodare au trecut pentru noi. Am făcut antrenamente bune, ne simțim destul de bine și mîine — luni 18 ianuarie — primim botezul acestui turneu.

Jucăm în nocturnă, în meci vedetă, după Velej Mostar, cu vicecampioana Universitario. Un meci foarte greu, deoarece adversarul nostru a întrecut tot ce i-a ieșit în cale ca partener străin. Adică pe Santos, **Penarol, Bayern München, F. C. Köln** ș.a.m.d.

În Peru, campionatul s-a încheiat de curînd, cu victoria lui **Cristal,** dar după prima parte a campionatului conducea Universitario cu... 14 puncte diferență ! Văzîndu-se în fața unei situații în care campioana nu mai era necunoscută pentru nimeni, federația peruviană a modificat... punctajul, acordînd 4 puncte în loc de 2 în caz de victorie și 2 puncte în loc de unul în caz de egalitate.

Clubul Universitario, stăpîn pe situație, a început să angajeze partide pentru consolidarea prestigiului internațional — la care ține foarte mult. Și-a consolidat prestigiul, dar a sacrificat ceea ce nu credea — campionatul.

Campionatul peruvian are 14 echipe, 10 fiind din Lima. Divizia B are două serii de cîte 12 echipe, iar promovarea se face la fel ca și la noi. Meciurile de campionat se termină la sfîrșitul lui decembrie, iar primele 2 clasate joacă în „Cupa Libertadores".

Echipa Universitario pe care o întîlnim în primul meci al turneului nostru este foarte puternică. Apărarea sa este compusă din titularii echipei naționale, iar jocul poartă caracteristicile de bază ale fotbalului peruvian, adică joc de combinație, bazat pe o tehnică foarte bună, eficacitate, spectaculozitate.

Turneul în care am plecat, deși la început era învăluit în mister, și-a conturat destul de repede obiectivele, care în cazul echipei noastre sînt de cele mai multe ori foarte precise. Jocurile din această perioadă, precum și antrenamentele care le însoțesc au un caracter de pregătire sub toate aspectele, de omogenizare și perfecționare la maximum a aplicării ideii de joc.

Totuși, deși acest obiectiv ar putea fi invocat în anumite momente mai grele, drept o scuză, trebuie să nu uităm că meciurile internaționale, fie ele chiar amicale, completează cartea de vizită a unei formații, lucru cu o mare însemnătate practică. De aceea, ne-am propus — prin comportarea noastră generală — să creăm echipei o firmă cît mai luminoasă în lumea bună a fotbalului mondial.

Țelul nostru, plăcut și antrenant atunci cînd îl rostești, are nevoie de îndeplinirea multor cerințe, deoarece lupta pentru a ajunge și a te menține în „salonul" fotbalului mondial, intrînd pe ușa din față, este foarte ascuțită, nefiind exclusă posibilitatea ca ciclonul care se formează în jurul celor mari, să te arunce afară.

Am început antrenamentele, în acest an hotărîtor în exprimarea drumului pe care va merge fotbalul românesc la 2 ianuarie, astfel că pînă la 18 ianuarie — data primului joc —, am putut acumula în cele 13 antrenamente, un stadiu satisfăcător de pregătire fizică. Mai prost o să fie la început cu mingea, deoarece nu am avut condiții prielnice pentru a ne-o... subordona.

Dar iată că momentul începerii primului joc nu s-a lăsat așteptat prea mult. Am debutat, după aproape o lună de întrerupere, contra celei mai bune echipe de club peruviene — Universitario. Stadionul „Național" — arhiplin în acea seară, 45 000 de spectatori — este o construcție modernă din beton cu tribune circulare dar care este privat de un gazon bun din cauza timpului uscat. Trebuie reținut că la Lima curentul oceanic Humbold gonește vaporii, îndreptîndu-i departe spre ocean. Ultima ploaie care a căzut pentru cîteva ore (după aproape 40 de ani !), acum cîteva luni a produs inundații și pagube însemnate.

Una din peluzele stadionului, situat în Piața Independenței, poartă ca un simbol pentru eternitate, pe dinafară, zece plăci din marmură pe care sînt încrustate numele marilor vedete ale fotbalului din Peru de-a lungul timpului.

Am pășit în acest stadion cu oarecare teamă. Eram preocupați de joc, ni se făcuse o reclamă gen sud-american și care trebuia onorată. Echipele de pe acest continent își urmează tradiția fără nici o abatere. Apar pe teren în frunte cu căpitanul, ducînd de mînă mascota echipei, un copil echipat, în toată regula și care aduce în iarbă nevinovăția și puritatea vîrstei sale fragede.

PIERDEM FIINDCĂ... NE PIERDEM CALMUL

„Universitario" — echipă selectă, este condusă de pe margine de vechea glorie a fotbalului uruguayan **Scarone** și aduce în teren apărarea echipei naționale : **Fuentes, De la Torre, Chumpitaz** și **Salinas.** La mijlocul terenului, cel mai bun jucător peruvian din această zonă, **Roberto Challe,** răsfățatul peluzelor. În atac, în centru, **Rojas,** iar pe partea stîngă **Cachito Ramirez,** omul care a eliminat Argentina în preliminariile C.M., marcîndu-i trei goluri. Jucător simplu, dar cu un gust foarte puternic. La noi, antrenorii trimit în teren unsprezecele momentului, adică : **Constantinescu** în poartă, **Cheran** și **Deleanu,** fundași de margine, **Nelu Nunweiller, Stoenescu** și **cu,** în zona centrală a apărării și cinci oameni în față : **Radu Nunweiller, Săiceanu, Dumitrache, Doru Popescu** și **Lucescu.**

Jocul începe furtunos, peruvienii pasează foarte bine, lovind mingea cu toate părțile piciorului și dîndu-i întotdeauna direcții precise. Trimit în atac, avansînd prin pase scurte unul din fundașii centrali — Chumpitaz, sau pe fundașul Salinas, cu fuleul său de alergător de 400 metri. Noi nu ne permitem nici un lux, sîntem dominați de grija mingii, așa este la început, dar reușim să dejucăm deplasările și intențiile adversarului. Avem și o mare ocazie, ratată însă de **Dumitrache.** Peruvienii schimbă întotdeauna direcția de atac, se distrează cu mingea și este evident că ne domină. La o acțiune pe centrul terenului sîntem conduși. Nu putem să mutăm repede centrul de greutate al echipei din margine, **Roberto Challe** primește singur mingea la 30 de metri de poarta noastră, șutează magnific lovind bara și îi dă posibilitatea lui **Rojas** să reia din apropiere : 1—0. Ieșim la joc și cu două minute înainte de finalul primei reprize **Stoenescu** transformă calm un penalty, acordat în urma unei cosiri în careu a lui **Dumitrache,** pornit singur spre poarta adversă.

Pauza este binevenită, dar ce va urma ne este potrivnic. Fiind încă nesiguri în manevrarea balonului, ne supărăm pe noi, uităm de adversar și de regulile jocului nostru, dîndu-i posibilitate arbitrului să-și îndeplinească „partitura localnică" și să acorde o lovitură de pedeapsă împotriva noastră, la un fault imaginar în careu : 1—2. De aici încolo, arma luciditătii ne părăsește. Peruvienii își modifică jocul, lansează din centrul terenului, abandonat inconștient de noi, cele două vîrfuri în spatele liniei noastre de apărare și termină meciul cu 4 la 1 în favoarea lor. Victoria este incontestabilă, totuși, diferența — spun ca în atitea dăți — prea mare. În fond... noi ne-am făcut-o...

Adormim greu, înfrîngerea fiind un coșmar greu de înlăturat. De altfel, după jocuri, somnul ne găsește destul de tîrziu și ne părăsește repede. Zilele următoare sînt pentru refacere. A doua zi încercăm primul leac al tămăduirii : baia în Pacific. Valurile sînt mari, apa e rece, nu este chiar atît de cald, dar vrem cu toții ca apa să ne spele necazul.

REABILITARE

În zilele următoare discutăm cu toții și pentru ca să mă înțelegeți mai bine, am să vă spun un secret : așa e în fotbal ; cînd pierzi, întri în ședință. Expresie inatacabilă.

Sîntem frămîntați, deși ziarele scriu frumos despre noi. Se pare că se conduc după principiul că trebuie să-ți prezinți cît mai puternic învinsul, pentru a-ți crea o impresie cît mai bună despre tine. Începutul este greu și pe undeva credem că munca depusă atît de bine pînă acum nu va întîrzia să-și arate roadele.

Al doilea adversar, **combinata cluburilor Alianza** și **Municipal** este tot atît de dificil. Puțin deosebit însă ca joc. Încercînd să fructifice la maximum pătrunderile în forță ale lui **Baylon** și combinațiile uluitoare dintre cei mai buni atacanți ai fotbalului peruvian : **Sotil** și **Cubillas,** dar avînd o apărare mai șubredă, noul nostru adversar de joi 21 ianuarie va încerca să reciștige în fața noastră încrederea publicului, compromisă în jocul anterior cu Benfica.

27 000 de spectatori așteptau curioși, fiind totuși convinși că vor asista la un nou triumf al celui mai spectaculos atac din lume.

Dar nu ! Acolo în vestiar, noi le pregăteam tuturor o surpriză. Și am reușit, cîștigînd cu 1—0 și mult mai clar decît indică raportul cifrelor.

De data aceasta am jucat foarte bine, mingea însăși începînd parcă să ne înțeleagă și să ni se supună docilă. Atacanții adverși au fost prinși ca într-un clește, spațiile au fost micșorate, am acceptat cu toții să muncim simultan, dînd prin contraatacuri lovituri de grație adversarului înrăit. Am marcat în primele minute prin **Doru Popescu** care a început să înțeleagă și să fructifice apropape de bine pasele în adîncime. Am mai tras de trei ori în bară și am beneficiat de alte cîteva ocazii bune.

Cu o înfrîngere (aproape logică în meciul de debut, în fața unui „unsprezece" cu șapte dintre jucătorii echipei naționale, prezentă în „sferturile" El Mundialului) și o victorie, am încheiat „etapa Peru" a turneului nostru.